

ДА ПРЕМЕСТИШ ПЛАНИНАТА СИ

Дейвид Уилкерсън
14 Юли 2008

„И тъй, като минаваха сутринта, видяха смоковницата, изсъхнала от корен. И Петър си спомни и Му каза: Учителю, виж, смоковницата, която ти прокле, изсъхнала. А Исус в отговор им каза: Имайте вяра в Бога.

Истина ви казвам: Който рече на тая планина: Дигни се и хвърли се в морето, и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че онова, което казва, се сбъдва, ще му стане. Затова ви казвам: Всичко каквото поискате в молитва вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне“ (Марк 11:20-24).

Този добре познат пасаж е любим за църквата на Исус Христос. Наскоро го четях и Бог не ми позволи просто да го подмина без да го изследвам по-подробно. Открих в него мощна духовна истина, която преди не бях виждал.

Исус беше в последните дни от служението си. Той току що беше изчистил храма, прогонвайки обменителите на пари и сега прекарваше време с учениците Си, подготвяйки ги да бъдат стълбовете на бъдещата църква. По това време те все още нямаха вяра, бяха „бавни да вярват“, малOVERCI. Исус ги беше смърлил заради неверието им няколко пъти с думите: „Не разбирате ли?“ Той виждаше в сърцата им пречка, която трябваше да бъде премахната, или никога нямаше да достигнат до нужното откровение, за да водят църквата.

Когато минаваха покрай едно смокиново дърво, което не даваше плод, Исус го прокле: „И Той ѝ каза: Отсега нататък никой да не яде плод от теб до века! И учениците Му чуха това“ (Марк 11:14). По-късно, когато групата отново мина оттам, Петър забеляза: „Господи, смокинята, която прокле, е изсъхнала.“ Исус даде невероятен отговор на Петър. Той просто каза: „Вярвай в Бог.“

От отговора на Исус разбираме, че следващото послание щеше да бъде за вярата.

Изсъхналото смокиново дърво беше поредната илюстрирана проповед на Христос. Какво представляваше то? То означава Божието отхвърляне на старата религиозна система на дела в Израел. Тя беше само за това как да спечелиш спасението си и Божието благоволение чрез човешки усилия и собствена воля.

Щеше да се роди нещо ново в Израел – църква, в която Божите хора да живеят изцяло чрез вяра. Спасението и вечния живот щяха да идват единствено чрез вяра. Всъщност, ежедневно ходене с Бог щеше да бъде въпрос на вяра. Но до този момент Божите хора не знаеха нищо за живота чрез вяра. Религията им беше свързана само с дела: да отидеш на поклонение, да четеш Тората, да спазваш множество правила. Сега Исус казваше: „Свършено е със старата система, тя ще бъде съдена.“ Идваше нов ден – раждаше се църквата на вяра.

Истината е, че от самото начало Бог винаги е търсил хора, които да живеят без страх. Той е искал децата Му да бъдат спокойни в тяло, душа и дух чрез пълно упование в обещанията Му. Бог нарече това „да влезеш в почивката Ми“. Затова Той заведе хората Си в сухата пустиня, където нямаше вода, храна и средства за оцеляване, и им даде само обещанието, че ще ги пази. Посланието Му към Израел беше просто: „Имайте вяра в Мен!“ Той ги призова да поставят цялото си доверие в Него, за да направи невъзможното за тях.

Но, според автора на Евреи, Божите хора никога дотогава не бяха влизали в почивката Му, защото не вярваха в обещанията Му. Предупредени сме да бъдем внимателни да не би и ние да не успеем да влезем в Божиата почивка поради неверие.

“Планината“ пред Божия народ беше, е и винаги ще бъде неверието.

В пасажа за смокиновото дърво Исус говори за безименна планина: „Истина ви казвам: Който рече на тая планина: Дигни се и хвърли се в морето, и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че онова, което казва, се сбъдва, ще му стане“ (Марк 11:23).

Ние не знаем за коя планина говори Исус тук. Учените са я наричали по всевъзможни начини: планината на греха, на мизерията, на болестта, на страха, на обезкуражението. Смисълът е, че всички тези неща са родени от неверие. Исус казваше на учениците Си, както и на нас днес: „Неверието е като планина, като пречка в сърцето ви, която не може да бъде преместена. Тя трябва да бъде отстранена, в противен случай не мога да работя с вас.“

Факт е, че Исус не беше в състояние да извърши чудеса в един град поради неверието на хората: „И не извърши там много чудеса поради неверието им“ (Матей 13:58). Същото важи и за църквата на Христос днес – където има неверие, Той не може да работи. Неверието винаги е планината, която пречи на пълнотата на Божието откровение и благоволение. Исус ни казва: „Не мога да направя нищо голямо за вас, не мога да извърша невъзможното във вашата ситуация, докато пред вас стои планина от неверие.“

Библията ясно казва, че Бог не приема с лека ръка неверието.

Новия Завет ни дава пример за това в историята за Захария. В Лука 1-ва глава Бог обеща на възрастния свещеник чудно дете – син, който щеше да бъде предшественик на Месията. Захария беше благочестив, верен слуга, който цял живот се беше молил за идването Му. Дори, когато разбра новината, той беше в храма, запалил тамян. Ангелът Гавриил му се яви и каза: „Молитвата ти е чута, Захария. Ще имаш син и ще го наречеш Йоан.“

Захария знаеше, че той и жена му са преминали възрастта да имат деца. Представете си пред каква дилема беше изправен: в неговите очи това беше тежко обещание. Той се чудеше: „Как може да се случи? Жена ми и аз сме на години.“ За него това беше планина на неверие.

Но Бог не оправда липсата на вяра на Захария. Той не изпита съжаление заради възрастта му или посвещението му в миналото. Истината е, че Бог нямаше да си затвори очите пред неверието на толкова посветен слуга. Вместо това, ангел Гавриил каза на Захария: „И ето, ти ще онемееш и няма да можеш да говориш до деня, когато всичко това се сбъдне, защото не повярва на думите ми, които ще се изпълнят своевременно“ (Лука 1:20).

Какво ужасно наказание! Синът на Захария щеше да предвести идването на Месията, а самия свещеник нямаше да може да се радва докато жена му е бременна.

Цар Аса е друг пример за верен слуга, чието неверие беше наказано от Бог. По време на праведното си управление в Юдея, Аса премахна идолопоклонничеството, събори езическите храмове и донесе съживление в страната. След това, докато народа се радваше на Божите благословения, от Етиопия ги атакува едномилонна армия. Да се бие с такава войска беше абсолютно невъзможно за Юдея. Така че, Аса се обърна към Господ и призова народа към молитва.

Армията на Аса победи нашествениците противно на всички очаквания. Това беше едно от най-големите чудеса на вяра в историята на Божия народ. Учените казват, че за тази победа се е говорило по целия тогавашен свят.

На път за вкъщи след победата, Аса беше посетен от един пророк. Този човек не дойде да го поздрави, а да го предупреди. Той каза на царя: „Докато разчиташ на Господ, докато Му вярваш напълно, ще бъдеш благословен. Той ще ходи с теб и ще ти дава победа след победа. Но ако се обърнеш от Него, ако се довериш на плътта си, ще те сполетят безредици и хаос отвсякъде.“

Аса прие посланието присърце и ходи вярно с Господ в продължение на трийсет и шест години. През това време Юдея беше много благословена от Бог. Това беше чудесно, славно време за живот в Израел. Тогава, след всичките тези години, се зададе друга криза. Отстъпилият от вярата цар, който управляваше Израел (който беше разделил Израел от Юдея), започна атака срещу Аса. Той окупира Рама - град на десет километра от столицата на Юдея Ерусалим, като прекъсна този жизненоважен търговски път към града. Ако нещо не се случеше бързо, цялата икономика на Юдея щеше да се срине.

Този път цар Аса се уплаши. Вместо да се довери на Господ, той се обърна за помощ към прочутия си враг - царя на Сирия. Невероятно, но Аса изпразни съкровищницата на Юдея от цялото ѝ богатство и го предложи на Сирия, за да освободи Юдея. Това беше акт на пълно неверие.

Често се казва, че най-трудната част от вярата е последния половин час. Истината е, че Бог вече беше задействал плана Си за спасението на Юдея. Но Аса пренебрегна този план, като се уплаши и паникьоса. Тогава при него дойде един пророк и каза: „Понеже не повярва на Господ, отсега нататък ще си във война.“ Така и стана в Юдея. Да се действа с неверие винаги носи пълна безредица и хаос.

Исус каза, че сме способни да преместим планината пред себе си.

Огромната пречка на неверието в сърцата ни може да бъде премахната, но само чрез вяра. „...Който рече на тая планина: Дигни се и хвърли се в морето, и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че онова, което казва, се сбъдва, ще му стане“ (Марк 11:23).

Тук Исус ни казва коя е нашата част и само какво славно обещание дава: каквото и да пожелаем в молитва, трябва да вярваме, че ще го получим и наистина ще го получим. Можеш ли да повярваш в това?

През годините си служение съм видял малко християни да вярват, че такова свръхестествено нещо може да се случи. Може да кажеш: „Опитах, но не ми се получава. Молих се с вяра и повярвах, но не получих отговор на молитвата си.“

Сещам се за един млад пастор, който дойде при мен и изповяда пристрастеността си към порнографията. Той обичал Бог и жена си, с която се радвали на добър брак. Но се увлякъл по порнографията и не бил в състояние да се освободи. Това започнало да ограбва всичката му духовна сила. Той се молил искрено, но не бил освободен.

Докато с него задълбочено обсъждахме проблема, той сподели нещо от ранните си години. Когато бил младеж, Бог дал мощно обещание за живота му, но то никога не се изпълнило. Пасторът ми каза: „Бог ме предаде. Той ми обеща нещо, но то не се случи.“ Беше се огорчил спрямо Господ и не можеше да се изправи пред Него с вяра за каквото и да е вид освобождение.

Проблемът на този млад мъж не беше пристрастеността му - беше неверието. Той не приемаше, че Бог отговаря на молитви. И сега това неверие стоеше пред него като черна планина, непроходима и непреодолима. Тя пречеше той да има своята пълнота в Христос.

Жена ми Гуен и аз служихме с едно друго семейство. В продължение на дълъг период от време тези хора бяха имали финансови проблеми и тежко бреме за децата си. Нещата изглежда непрекъснато се влошаваха. Съпругата ни изповяда:

“Понякога мисля, че имам право да не вярвам. Направила съм всичко според Божието Слово, но семейството ни продължава да страда. Молила съм се, стояла съм върху Божите обещания, вярно съм Му се покорявала във всичко. Въпреки това, всичките ми молитви бяха напразни. Не мога да повярвам, че Той работи за нас, защото не виждам никакво доказателство за това.”

След тези два разговора Бог извърши чудесни неща за младия пастор и семейството от служението. Те излязоха от бурите си и изплуваха на чудесно място на вяра в Господ. Въпреки това, те са представители на много вярващи, които страдат жестоко поради неверие.

Някои християни вярват с години, но когато дойде „кризата на кризите“ се предават на неверие.

Дори и за такива посветени християни планината от неверие не е била изцяло премахната. Колко се наскърбява Бог, когато съкрушителна криза помете цяла една история от свидетелства за чудодейната Му сила. Като си помисля какво казва Исус за планината на неверието, чувам Святия Дух да ми нашепва:

“Дейвид, все още не знаеш колко болезнено и тежко е неверието за Божието сърце. Не разбираш как през вековете Неговите деца не са Му вярвали. Бог копнее за хора, които вярват в Неговата вяроност към тях по време на криза. Той каза, че се вълнува от чувството ти на слабост.

В продължение на векове хората Му са видели чудесата и освобожденията Му. Видели са, че за Господ всичко е възможно. Но когато дойде „майка на всички кризи“, изведнъж започват да се изпълват с отчаяние. Техните думи Го раняват много повече, повече отколкото тези на който и да е невярващ. Той не приема с лека ръка неверието на децата Си.”

Това се случи с Петър. Смелата му вяра му позволи да ходи по водата и да стигне по море до Исус. Но когато Петър видя надигащите се срещу него вълни, той започна да потъва. Изведнъж този безстрашен ученик се паникьоса и извика: „Господи, спаси ме!“

Исус хвана Петър и му каза: „Маловерецо, защо се усъмни?“ (Матей 14:31). Не се заблуждавайте – Исус скърбеше заради неверието на приятеля Си. Той питаше: „Защо се усъмни в Мен, Петре? Не съм ли Аз Всемогъщия Господ?“

Както Петър, и ние може да ходим смело във вяра в продължение на години преди да ни сполети криза, която да ни накара да съсредоточим погледа си върху своето състояние. Докато нещата се влошават, ни обхваща чувство на паника и ние си мислим, че ще потънем. Но през цялото време Бог е на една ръка разстояние.

Аз съм молил Святия Дух да ми покаже как да преместя всяка планина на неверие от живота си с думите: „Господи, как да премахна тази планина от сърцето си? Как да отърва душата си от всичко, което пречи на чудодейната Ти сила?“ Той ми прошепна: „Ако искаш власт над всяко съмнение и страх, трябва да отидеш на едно място.“

Отговорът се намира само на едно място: Гетсимания.

Гетсимания беше градината, където Исус отиде да се моли, когато изпитанията Му станеха съкрушителни и чашата Му преля. Там Той плака с дълбока скръб пред Отец. Също така там Той спечели войната срещу всички зли началства и власти. Гетсимания е мястото, на което всички планини трябва да се подчинят на Словото Му.

Някои християни днес казват: „Това не е поколение на сълзи. Ние сме призвани да празнуваме. И на нас ни е заповядано да вземем всичко чрез вяра. Единственото, от което се нуждаем, е да изговорим Словото, да кажем на планината си: „Върви си!“ Няма нужда от сълзи и плач от съкрушено сърце. Просто можем да се отдадем на Божията добрина.“

Такова е отношението на проспериращата модерна църква. Те не искат да пожертват нищо в ходатайство или молитва със сълзи. Съгласен съм, че нашия Бог е Бог на любов, и да, ние трябва да се радваме пред Него, но идва време, когато изпитанията ни са толкова съкрушителни, че не можем да направим нищо, освен да плачем пред Господ.

Това се случи на Исус, но въпреки това Той никога не съгреши в неверие, когато се молеше в Гетсимания. Напротив, Той показа на хората Си как да придобият сила и власт над сатанинските сили. Помислете: когато учениците се опитаха да изгонят едни демони, тези адски създания им се присмяха. Едва когато Исус се появи на сцената, демоните избягаха. Единствената власт, която те признават е властта на съкрушените дух и сърце.

Сега помислете за молитвите на Исус в Гетсимания:

- “Душата Ми е пренаскърбена до смърт” (Матей 26:38). Това беше декларация, която казваше: „Това надвишава разбиранията Ми, и ако продължава така ще ме убие.“
- “Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша” (26:39). Молил ли си се някога в такава агония, с горещи сълзи, стичащи се по лицето ти?

В Гетсимания виждаме Исус в серия от духовни агонии. Това е пасаж, пълен със сълзи, молби, ходатайства, молитви, изтощение. Но всичко това са духовни епизоди, които в крайна сметка водят до невероятно откровение.

Ние знаем, че като последователи на Исус ще преживеем същите неща като Него. А Той е нашия пример по време на такива кризи. Когато дойдат тези времена, ние трябва да се молим като Него – с вяра, знаейки, че Бог събира в бутилка всичките ни сълзи. Както Него, ние трябва да молим Бог за освобождение от чашата с болка и за изход от ситуацията.

Разбира се, това не е начин на живот и ежедневно преживяване в ходенето ни с Господ. Това по-скоро е среща с Него, сблъсък, в който стигаме до предела на нещо. В такъв момент спираме да гледаме обстоятелствата и започваме да изливаме душата си пред Господ, като през цялото това време вярваме – както направи и Исус – че Бог ни обича и ще ни открие нещо чудесно чрез изпитанието ни.

Исус се моли с „пробивна молитва“ в Гетсимания.

Мисля за пробивната молитва на Христос като за „последната молитва“. Имам предвид последната от серия молитви. Помислете – до този момент Той беше опитал всичко. Вече дойде последната, финалната молитва - тази, която щеше да премести планини и да разтърси ада. Тя беше просто това: „не обаче както Аз искам, а както Ти искаш“ (Матей 26:39).

Исус се изправи от молитвата и по смисъл каза: „Молих се, плаках, постих, направих всичко. Сега, Отче, в пълно упование изливам душата си пред Теб. Нека бъде волята Ти.“

Молил ли си се някога с тази „последна молитва“ за някоя ситуация? „Господи, молих се, постих и ходатайствах. Исках, тропях, търсих и вярвах. Но това, което се случва сега, не е онова, което искам. Всъщност, не мисля, че мога да го понеса. Но Ти си Всемогъщия Бог и аз оставям всичко в ръцете Ти. Сега, Отче, прави каквото Ти искаш и когато Ти поискаш. Аз почивам в обещанието Ти към мен.“

Това е почивката, която остава за Божите хора днес, почивката, за която се говори в Евреи. Тя трябва да ни отведе до благословеното обещание на Новия Завет, в което Бог заявява: „Аз ще ти бъда Баща, а ти ще ми бъдеш дете.“

Възлюбени, докато не сте се молили с тази последна молитва, не можете да преместите планината си. Но когато го направите, Бог ще отвори очите ви за нещо невероятно. Вече няма да пропускате отговора на молитвите си, когато той дойде. В действителност много вярващи, пропускат своя отговор, а той е точно пред тях.

Познавам една майка, която постеше и се молеше за сина си, който се занимаваше с обири и наркотици. С течение на времето младото момче се закорави. Майка му се молеше: „О, Господи, направи каквото трябва, за да го докоснеш.“ Тя беше ужасена, когато синът ѝ свърши с голяма присъда в затвора. Но точно там той среща Христос и днес е активен в затворническата църква. Онова, което първоначално изглеждаше като нещо ужасно, беше началото на нейния отговор.

Преди няколко години, малкия ми син Грег дойде при мен, плачейки и с разбито сърце. Това беше среща, която никога няма да забравя. Грег ми описа бремето, което му беше дадено за младите хора. Той се страхуваше, че едно цяло поколение е изгубено. Аз се втрещих от вълнението, което изпитах от сълзите му. Можях само да се помоля с него: „Господи, направи каквото трябва. Отговори на молитвата на сина ми.“

Скоро след това Грег навлезе в най-голямото изпитание през живота си. Той преживя четири години на невероятна, мъчителна болка. Физическата му издръжливост, и в резултат на това - вярата му, бяха изпитани до краен предел. Той прекара няколко години, борейки се с отчаянието, защото Бог не го беше освободил от болката му.

Точно сега - в последните няколко месеца, Бог извежда сина ми от изпитанието му по славен начин. Грег ми се обади миналата седмица да ми каже: „Тате, благодаря ти, че не се отказа от мен през всички тези години.“ Казах му, че никога не съм се съмнявал, че Бог работи в него.

Молил ли си се за по-близко общение с Исус? За повече търпение, повече вяност? Скъпи светия, Бог е започнал да действа веднага след молитвата ти. Вероятно скоро след това са последвали страданията, заедно с отхвърляне и трудности – неща, които са те отчаяли. Но през цялото време Бог е работил, донасяйки отговора ти.

Призовавам те, кажи с вяра последната молитва. Скоро Бог ще ти открие, че онова, през което преминаваш, е самия отговор на твоите молитви. Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Moving Your Mountain](#) / [Да преместиш планината си](#)